

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 92)

***/ Chuyện Đời Nay.**

San Jose, thứ Bảy Sep. 2/2017

Từ các bài kể riêng câu chuyện về bản nhạc Đùng Xa Nhau trở về sau, càng viết càng thấy buồn, nhưng thật "hứng thú" với cái kết cuộc rất đẹp mà tôi đang "lờ mờ" cảm nhận.

Ở trang đầu Viết Cho Người "Đã Chết", tôi đã ghi rõ:

Tác phẩm hoàn toàn thật, rút ra từ những phân đời riêng của tác giả, không chút gì hư cấu, từ địa danh đến tên tuổi các nhân vật và chi tiết từng sự kiện. Những "nhân vật", có người đang còn sống, hoặc ở Việt Nam, hoặc ra ngoại quốc; nhưng cũng có người đã vĩnh viễn "bỏ cuộc chơi"..

Từ lòng trân trọng yêu mến đối với quá khứ và kỷ niệm, tác giả không muốn làm cái việc thông thường vẫn thấy ghi nơi đầu trang nhất nhiều tác phẩm: "Mọi tên tuổi nhân vật đều do óc tưởng tượng. Nếu có sự trùng hợp chỉ là ngoài ý muốn tác giả." Vậy, dám mong "những người xưa" có tên nêu trong tác phẩm, nếu có điều chi phiền trách, xin thông cảm và niệm tình tha thứ. Sự Thật muôn đời vẫn là đầu mối dẫn đến cái Thiện và cái Đẹp của Cuộc Đời.

Trân trọng,

TTBG.

Và đã được "tha thứ" bằng, hoặc cái chết, hoặc "sự quay lưng hẳn" của "Các Người Xưa".

Dù gì cũng đành phải chấp nhận mọi nỗi, kèm theo sự "đổ thừa" cho hai chữ Duyên với Nghiệp...

(Bài viết dở dang vì.... "cái gì cũng dang dở trong định mệnh này!")

.....

***/ Chuyện Đời Nay (tiếp).**

Costa Mesa (Nam Cali), thứ Bảy Sep. 16/2017

12 giờ khuya.

Mấy bữa nay điên đầu theo "chuyện điên" của em gái Kiều My; tối hôm qua phải cùng San từ San Jose lái xe xuống Nam Cali ngăn chặn cái ý muốn ngông cuồng đi Paris vào ngày 24/9/2017 tới đây của cô em.

Rồi lại suốt ngày thứ Bảy buổi nay phải chịu đựng những tiếng hét la chối lói, đầu muốn bung lên trong nhức nhối, thân hình mệt lả. Vì vậy anh Đặng Văn Âu gọi đến thăm, chỉ trả lời anh đôi ba câu qua quýt; lại phải “miễn cưỡng” đi phỏ đi ciné với mẹ con Bé và San...

Bây giờ 12 AM khuya mới ngồi vào bàn, viết tiếp đoạn kết (hy vọng!) “Viết Cho Người ‘Đã Chết’”.

Sở dĩ phải kể ra ngay là bởi “hình như” tôi đã NĂM BẮT được cái mạch văn của tác phẩm. Hoặc, rõ hơn là “năm bắt” được ý nghĩa của *điều mình đã đi tìm suốt mấy chục năm*.

Nói mơ hồ quá... sẽ không ai hiểu, và cả chính tôi cũng không hiểu nữa. Thôi thì RÁNG tự phân tích rõ (cho mình nhiều hơn là cho bất cứ ai).

Từ thuở chào đời, đã có hai “khuôn mặt” hiện hữu trên con đường Định Mệnh tôi phải bước đi: Âm Nhạc và Văn Chương. Theo thời gian, càng lúc càng thấy rõ vóc hình bề ngoài và nội tâm sâu kín của hai “nhân vật” ấy. Trong cái thế giới riêng, chỉ mỗi hai “con người Văn-Chương-Âm-Nhạc” được tôi trân trọng và tìm an ủi vào hơn tất cả. (Ngay với mẹ già cũng không có được điều ấy). Những tập nhật ký viết từ khi lên 6 đồng hành với những bản nhạc đầu tiên được học cũng từ khi lên 6, đã chiếm hữu hoàn toàn tâm trí tôi trong một niềm yêu mến rất cao.

Đó là “đam mê”, từ ngữ mà mãi lúc sau này đã lớn, mới thật nhận biết. Là “hai bờ vai” cho tôi úp mặt khóc ngay khi còn thơ ấu. Là vòng tay âu yếm thay thế người-mẹ-người-cha lấp đầy giùm những lỗ hổng trái tim ngay từ thuở thiếu niên.

*

**

Tháng 11/2016, tại nhà anh Bằng Phong Đặng Văn Âu (gặp lần đầu, trước khi quyết định về ở hẳn VN để điều hành quán café Dalat) khi nghe anh Peter đặt câu hỏi:

“Giữa hai mối đam mê Văn Chương và Âm Nhạc, nếu cho chọn thì điều nào BG sẽ ưu tiên chọn?”

Tôi bật đáp:

“Âm Nhạc!”

“Tại sao?”

“Bởi khi sống với Văn Chương, BG phải vận dụng nhiều trí óc. Còn sống với Âm Nhạc thì chỉ hoàn toàn là sự buông thả của trái tim.”

Anh Peter thốt tiếng kêu:

“Như vậy quá *unfair* cho những độc yêu mến văn chương TTBG!”

Ba tháng ở VN, tưởng tìm lại được Người Âm Nhạc 42 năm cũ... Nào dè... Tất cả đều tan nát! Tất cả còn lại chỉ giống như “*cây đàn piano của anh Ngọc đang nằm im một chỗ mời mòn chờ đợi 10 ngón tài hoa!*”

Nhớ lại mùa Tết Đinh Dậu vừa qua ở Nha Trang, ngoài trời gió mưa bời bã, sau lưng, anh Ngọc nằm dài như chết, tôi ngồi nơi bàn viết trong căn phòng Di cho ở, dõi mắt hoài theo những đợt mưa trắng xóa... Trong thoáng chốc của sự chao đảo nội tâm đến dường tuyệt vọng, tôi chợt nhớ lại hai chữ “unfair” của anh Peter, cũng nhớ da diết căn phòng hắt hiu đầy sách ở San Jose có cái bàn viết (biểu tượng cho Người Văn Chương) đang mòn mỏi đợi chờ bước chân quay lại của mình.

Chưa hết!

Từ VN trở lại Mỹ ngày **Mar 12. 2017** trong khí trời cuối đông giá buốt, căn nhà những người trăm năm cũ vẫn không đủ ấm cho tấm thân kiệt lả và cái tâm hồn nát tan ảo ảnh, tôi cứ loay hoay hoài với những đêm không ngủ. Và rồi... người Văn Chương lại đưa tay vực tôi dậy. (Ở điểm này phải cảm ơn đặc biệt đến anh cựu đại úy phi công Trần Văn Phúc).

Thế là lá thư thứ nhất gửi Uyên Thao của loạt bài Viết Cho Người “Đã Chết” được ghi ra bằng giấy trắng mực đen như một bằng chứng cho sự đồng lòng **KHÔNG TRỐN NỢ NGƯỜI VĂN CHƯƠNG NỮA** từ đây!

Ngay khi trả lời câu hỏi của anh Peter, tôi không hiểu được rõ ràng điều mình đã nói, chỉ mơ hồ cảm nhận rằng **“Nó như thế thì phải là như thế”**. Nếu phân tích, sẽ lần lượt thế này:

I.

Mấy chục năm, từ ngày đầu được Cha dạy cho cầm cây violon, kéo qua 10 năm học trường Nhạc, sang đến một quãng đời rất dài sống trong âm nhạc, tôi vẫn luôn luôn nghĩ Âm Nhạc là *“người tình đầu tiên và chung thủy nhất”* của mình.

*/ Quãng thời gian “được nhớ này” có một tay “tri âm tri kỷ” hiện hữu: *anh Phùng Kim Ngọc*.

Trước khi gặp anh Ngọc tại Nha Trang tháng 7/1974, tôi đã từng làm việc với nhiều pianiste trứ danh của Sài Gòn: Phạm Đình Chương, Y Vân, Hoàng Trọng, Phạm Mạnh Cương, Nguyễn Ánh 9, Phạm Ngọc Cung... nhưng chưa ai **“cảm nhận ra ngay”** được tiếng đàn u uất biểu hiệu một cuộc đời giông gió đi sau để mà thương cảm, mà bảo bọc, gìn giữ (như anh Ngọc đã từng làm vậy).

“Chữ “lớn” dành cho anh Ngọc chính là ở điểm đó.

Nhưng rồi, cuộc đời tàn khốc 30/4/1975 xảy ra làm xóa tan tất cả ước mơ **“đưa em lên hàng violoniste nữ số một của các dancing Sài Gòn bằng chính bàn tay anh”**.

Đó là định mệnh. *Người Âm Nhạc* vẫn bám sát chân tôi ở những khúc quanh cuộc đời kế tiếp, còn anh Ngọc thì **ĐÚNG** hẳn lại trong vận số đau khổ của anh.

II.

Qua đến Người Văn Chương?

Khiêm nhường hơn, u trầm hơn, vai trò không nổi bật sáng giá như Người Âm Nhạc được bao quanh bởi âm thanh, ánh sáng, sân khấu, những cuộc phiêu du và tiếng vỗ tay ca ngợi. ***Người Văn Chương chỉ nấp mình lặng lẽ một góc xó, “chờ đợi từng tấc lòng thống khổ phơi bày của tôi.”***

Cây bút được bắt đầu từ tuổi thơ qua những trang nhật ký giấu trong hộp tủ bàn học, lớn mạnh hẳn từ giữa năm 1989 trong quãng sống với TNH.

Những giọng chữ của giai đoạn này chỉ là luyện tiếc, hoài niệm theo Người Âm Nhạc lúc bấy giờ đã trở thành xa hút. Người Văn Chương vẫn hiện diện đó, âm thầm, như không như có, luôn luôn kiên nhẫn tồn tại, ***“hết một cái bóng theo sát bên tôi...”***

Mấy cú mãi bay (ở cả tâm tư và thân xác) đi tìm “người tình thứ nhất”. Để rồi Mây chỉ bằng lòng “thú nhận và khóc” với “người tình thứ hai” ở những khi cùng cực cô đơn.

Viết lung tung quá, mà cũng chẳng thể nào viết cho rõ ý. Chỉ nắm bắt được một điều duy nhất là, dù có “gặp” được Người Âm Nhạc hay Người Văn Chương thì vận số tôi vẫn chỉ là BUỐC MỘT MÌNH trên con đường còn lại! Hình như đó mới đúng là điều MUỐN (ích kỷ) trên hết của cả Người Văn Chương lẫn Người Âm Nhạc dành cho một đối tượng tâm tư lúc nào cũng đảo điên dao động?

Mấy bữa qua, tự dung lại nhớ Nha Trang và Dalat khủng khiếp. Đặc biệt là nhớ tiếng đàn với người tri âm năm cũ. Cũng nhớ cái quán *café* với “ước mơ biến thành sự thực” rồi bị bỏ ngang bởi nỗi “điên” trong chính trái tim lúc nào cũng chỉ muốn bay và bay mãi. Lại nhớ cái gió Nha Trang với từng đợt sóng gào trên biển. Nhớ tiếng thông reo và cái lạnh ngan ngát của trời Dalat sắp vào thu. Nhớ ôi là nhớ!

Lại nhớ câu thư một đứa em ở Dalat viết gửi sau khi tôi đã *“buông tay với Người Âm Nhạc”* mà ***“quay về cùng Người Văn Chương”*** (dạo tháng 3/2017):

Dalat, Mar. 23/2017

Nói rất riêng với chị điều này. Rằng, em hồ nghi cả Âm Nhạc lẫn Văn Chương, và luôn những Tiêu Phong này nọ, đều không phải là Đam Mê đích thực chị đi tìm. Và đó mới là tất cả vấn đề Rắc Rối hoặc Ý Nghĩa cuộc đời bất thường của chị. Nhưng bất kể thế nào, chị đã cư mang một định mệnh quá lạ lùng theo lối đẹp riêng của nó. Em mong chị trân quý cái lạ lùng đó của riêng chị.

Con người không bao giờ bằng lòng với cái hiện tại đang có mà cứ luôn luôn thêu dệt giấc mơ riêng trong óc.

Phải ngưng, không viết nữa khi càng viết lại càng rối mù đầu óc.

Giờ đã khuya lắm rồi. 2:32 sáng.

Sang một ngày mới mà sao thấy cuộc đời vẫn cứ đắm chìm trong ***“cái cũ”*** mãi thôi.

Trần Thị Bông Giấy
(Bài viết tại nhà mẹ con Kiều My ở Costa Mesa, Nam Cali.
Chủ nhật Sep. 17/2017 2:33 AM).

[]